

# Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - Numer dziewiętnaście

Jeff Pippenger

2025-12-25

## Numer dziewiętnaście

Lew z pokolenia Judy to imię Jezusa, które podkreśla dzieło Chrystusa polegające na zapieczętowaniu, a następnie odpieczętowaniu Jego proroczego Słowa. W piątym rozdziale Objawienia Lew z pokolenia Judy, który jest także korzeniem Dawida, zwyciężył, aby otworzyć księgę. „Korzeniem” Dawida był Jessie, a korzeniem Jessie był Pharez, a jego korzeniem był Juda, a jego korzeniem był Jakub, a jego korzeniem był Izaak, a jego korzeniem był Abraham. Korzeń Dawida albo Jessie, gdy jest wspomniany w związku z Lwem z pokolenia Judy, podkreśla zasady początku i końca, czyli Alfę i Omegę. Gdy Objawienie Jezusa Chrystusa zostaje odpieczętowane w pierwszym rozdziale Objawienia, podstawową cechą Jego charakteru jest to, że jest Alfą i Omegą. To, kim On jest, stanowi również zasadę stosowaną do odpieczętowania prorocत्व, które Lew z pokolenia Judy zapieczętował, kiedy On uzna, że nadszedł czas.

Odpieczętowanie prorocznego Słowa Bożego jest elementem Bożego dzieła odkupienia, ponieważ Bóg posługuje się mocą swego Słowa, aby wzbudzać ożywienie zgodnie ze swoją wolą. Siostra White mówi, że gdy księgi Daniela i Objawienia zostaną lepiej zrozumiane, wśród nas pojawi się wielkie ożywienie. To światło prorocznego Słowa Bożego rodzi ożywienie i reformację zgodnie z Jego wolą.

Siostra White, patrząc na ostatnie dni, wskazuje na wielką reformację, która dokonuje się wśród ludu Bożego w czasach ostatecznych. Wszystkie ożywienia i reformacje w historii świętej powstały ze Słowa Bożego, a każdy z tych świętych okresów wskazywał na ostatnie wielkie ożywienie i reformację, które rozpoczynają się krótko przed ustawą niedzielną. Te ożywienia są wynikiem odpieczętowania Słowa Bożego. Siedem gromów zostało zapieczętowanych, podobnie jak Księga Daniela w rozdziale dwunastym.

Kiedy zastosujemy prorocze cechy okresu rozproszenia, powiązane z symbolem 1260, okazuje się, że w jedenastym rozdziale Apokalipsy Mojżesz i Eliasz leżą martwi na ulicy przez trzy i pół dnia. W wersecie osiemnastym nadszedł czas gniewu Bożego. Mojżesz i Eliasz reprezentują lud Boży tuż przed zamknięciem czasu łaski dla ludzkości. Są rozproszeni przez 1260 symbolicznych dni na ulicach Sodomy i Egiptu, gdzie ukrzyżowano Jezusa.

Mojżesz i Eliasz otrzymali moc, by składać swoje świadectwo od wersetu trzeciego aż do wersetu siódmego, gdzie zostają zabici na ulicy. Jan zakończył mierzenie świątyni w wersecie drugim, następnie Mojżesz i Eliasz otrzymują moc, by dawać swoje świadectwo, odziani w wory pokutne. Przesłanie Eliasza i Mojżesza zostało przekazane filadelfijskiemu adwentyzmowi millerowskiemu

w 1844 roku, a do roku 1863 ich głosy zostały pogrzebane pod zwyczajami i tradycjami przekazywanymi z pokolenia na pokolenie. Otrzymali moc, by składać swoje świadectwo przez trzy i pół roku, odziani w „wory pokutne”, symbol narastającej ciemności od 1863 roku.

Kiedy stosujemy definicję Siostry White, według której siedem gromów przedstawia wydarzenia pierwszego i drugiego anioła, w ujęciu linia za linią, tworzymy historię, która zaczyna się od anioła zstępującego z poselstwem, lecz ujmując to linia za linią, anioł ten jest zarówno pierwszym, jak i drugim aniołem. Jeden 11 sierpnia 1840 r. postawił stopę na lądzie, a drugą na morzu, a drugi pojawił się podczas rozczarowania z 19 kwietnia 1844 r.

Kolejnym kamieniem milowym w każdej równoległej historii jest Ręka Boża, powiązana z tablicami Habakuka. Wraz z pierwszym aniołem sporządzono tablicę z 1843 roku, lecz w niektórych obliczeniach był błąd. Przy drugim aniele Ręka Boża jest kamieniem milowym tablic Habakuka; zostało to ukazane, gdy On usunął swoją rękę, odsłaniając błąd. Gdy usunął swoją rękę, poselstwo stopniowo się rozwijało, aż osiągnęło punkt kulminacyjny podczas zjazdu obozowego w Exeter, tuż przed rozczarowaniem 22 października 1844 r.

Dwie linie wskazują na poselstwo o zasięgu ogólnoświatowym, gdyż anioł, który przybywa, stawia jedną stopę na lądzie, a drugą na morzu, a natchnienie poucza nas, że oznacza to poselstwo o zasięgu ogólnoświatowym. Anioł wskazuje również początek czasu zwłoki w przypowieści o dziesięciu pannach. Przy tym pierwszym punkcie orientacyjnym widzimy też Bożą rękę, która powoduje pojawienie się kłamstwa. 19 kwietnia 1844 roku w ujęciu proroczym wydawało się, jakby widzenie skłamało, lecz ci, którzy mieli cierpliwość, czekali, a choć widzenie zwlekało, nie skłamało. Lecz gdy rozpoczyna się linia, którą budujemy, kłamstwo pierwszego rozczarowania zostaje zaznaczone jako cecha pierwszego punktu orientacyjnego.

Zatem punkt orientacyjny związany z Bożą ręką i tablicami Habakuka ukazuje Boga, który przykrywa błąd, a następnie cofa swoją rękę znad tego błędu. W historii millerytów błąd został dopuszczony przez Boga w maju 1842 roku, kiedy wydrukowano planszę, i błąd ten ujawnił się następnie, gdy zakończył się rok 1843, lecz dopiero jakiś czas później Pan usunął swoją rękę znad błędu w obliczeniach. Błąd trwał od maja 1842 roku aż do jakiegoś czasu po pierwszym rozczarowaniu. W przypadku pierwszego anioła Boża ręka i tablice Habakuka są zaznaczone w maju 1842 roku, natomiast cofnięcie Jego ręki w historii drugiego anioła nastąpiłoby krótko po pierwszym rozczarowaniu.

To określa znak „ręki” jako proroczy okres. Okres, który zaczyna się od tego, że Jego ręka zakrywa błąd, a kończy się odsunięciem Jego ręki od tego błędu. Ten okres zakrywania i odsłaniania przez Jego rękę jest ilustracją dzieła Lwa z pokolenia Judy, gdy On pieczętuje, a następnie odpieczętowanie prorocze światło. Zakrył prawdę, a potem objawił tę samą prawdę — w innym świetle, które nie zaprzeczało pierwotnemu światłu. Uczynił to, aby wywołać przebudzenie i reformę milleryckiego Wołania o północy.

Czas zwłoki, który rozpoczął się wraz z przybyciem anioła, zakończył się, gdy Jego ręka została odjęta, w ten sposób odpieczętując prorocze światło, które zapoczątkowało "ruch siódmego miesiąca", prowadzący do poselstwa okrzyku o północy na zjeździe namiotowym w Exeter, gdzie

to poselstwo przerodziło się w potężną falę, aż do zamkniętych drzwi podczas Wielkiego Rozczarowania. Objawienie mocy Boga poprzez odpiecztowanie Jego Słowa spowodowało narastające ożywienie i reformację.

W 1863 roku laodycejskiemu ruchowi millerowskiemu zabroniono przepłynąć się przez Jordan oraz skazano go na pobyt na pustyni za ukamienowanie Eliasza i Mojżesza. Poselstwo Williama Millera było poselstwem Eliasza, a podstawowym poselstwem Millera było Mojżeszowe „siedem razy”. Odrzucenie „siedmiu razy” było zabicim Mojżesza, a odrzucenie podstawowej prawdy przedstawionej przez Millera było zabicim Eliasza. W 1863 roku posłaniec i poselstwo zostali zamordowani na ulicy, a odtąd jedynym sposobem, aby ich odnaleźć, było szukanie ich grobów na dawnych ścieżkach Jeremiasza. Leżeli martwi na ulicy — aż do chwili, gdy zostaną wskrzeszeni. Zostają wskrzeszeni, gdy „przyszłe wydarzenia siedmiu gromów”, które będą „ujawnione w ich kolejności”, zostają powtórzone — w historii stu czterdziestu czterech tysięcy.

Gdy historia pierwszego anioła zostaje nałożona na historię drugiego anioła, struktura prorocza tworzy punkt odniesienia, aby podążać za ręką Chrystusa, która jest światłem na ścieżce Wołania o północy. Pierwotne światło Wołania o północy oświetla ścieżkę i to światło Jego "chwalebne prawego ramienia" prowadzi w górę tą ścieżką.

Wydawało mi się, że otacza mnie światło i że unoszę się coraz wyżej ponad ziemię. Odwróciwszy się, aby poszukać w świecie ludu adwentowego, nigdzie nie mogłem go znaleźć, gdy głos rzekł do mnie: „Spójrz jeszcze raz i spójrz nieco wyżej”. Na to podniosłem wzrok i zobaczyłem prostą i wąską ścieżkę, wzniesioną wysoko ponad światem. Po tej ścieżce lud adwentowy zdążył do miasta, które znajdowało się na dalszym końcu ścieżki. Mieli za sobą, na początku ścieżki, postawione jasne światło, które — jak powiedział mi anioł — było „wołaniem o północy”. Światło to świeciło wzdłuż całej ścieżki i oświetlało ich kroki, aby się nie potykali.

Jeśli mieli oczy utkwione w Jezusie, który szedł tuż przed nimi, prowadząc ich do miasta, byli bezpieczni. Lecz wkrótce niektórzy znużyli się i mówili, że miasto jest bardzo daleko, a spodziewali się wejść do niego wcześniej. Wówczas Jezus dodawał im otuchy, podnosząc Swoje chwalebne prawe ramię, a z Jego ramienia wychodziło światło, które jak fala przetaczało się nad adwentowym zastępem, i wołali: „Alleluja!”. Inni pochopnie odrzucili światło za sobą i mówili, że to nie Bóg prowadził ich tak daleko. Światło za nimi zgasło, pozostawiając ich stopy w całkowitej ciemności, i potknęli się, stracili z oczu cel i Jezusa, i spadli ze ścieżki w dół, do ciemnego i niegodziwego świata poniżej. Chrześcijańskie doświadczenia i nauki Ellen G. White, 57.

Kiedy Chrystus podnosi swoje chwalebne ramię, posługuje się swoją „ręką” jako symbolem dzieła prowadzenia swego ludu. Gdy zestawimy przyjście drugiego anioła z pierwszym aniołem, który zstąpił 11 sierpnia 1840 roku, stwierdzamy, że obaj aniołowie mieli w swoich rękach poselstwo.

Pokazano mi, jak wielkim zainteresowaniem całe niebo darzyło dzieło toczące się na ziemi. Jezus posłał potężnego anioła, aby zstąpił i ostrzegł mieszkańców ziemi, by przygotowali się na Jego powtórne przyjście. Gdy anioł odszedł sprzed oblicza Jezusa w niebie, poprzedzało go nadzwyczaj jasne i chwalebne światło. Powiedziano mi, że jego misją było rozświetlić ziemię

swoją chwałą i ostrzec ludzi przed nadchodzącym gniewem Bożym. ...

Inny potężny anioł otrzymał polecenie, by zstąpić na ziemię. Jezus włożył w jego rękę pismo, a gdy zstąpił na ziemię, zawołał: 'Upadł, upadł Babilon.' Wtedy zobaczyłam, jak rozczarowani znów wznoszą oczy ku niebu, wypatrując z wiarą i nadzieją objawienia się swego Pana. Lecz wielu zdawało się pozostawać w stanie otępienia, jakby spali; jednak mogłam dostrzec na ich obliczach ślady głębokiego smutku. Rozczarowani poznali z Pisma, że znajdują się w czasie zwłoki i że muszą cierpliwie oczekiwać wypełnienia widzenia. Te same dowody, które skłoniły ich do wypatrywania swego Pana w roku 1843, skłoniły ich do oczekiwania Go w roku 1844. Jednak widziałam, że większość nie miała tej energii, która charakteryzowała ich wiarę w 1843 roku. Ich rozczarowanie ostudziło ich wiarę. Wczesne pisma, 246, 247.

Obaj aniołowie to dwaj z trzech aniołów, którzy razem stanowią jeden symbol, więc są zgodni pod względem przesłania, jakie reprezentują, choć każdy z nich niesie własne, niepowtarzalne przesłanie. Obaj aniołowie mają w rękach „pismo”, które symbolizuje próbę. „Pierwszy i drugi anioł mają iść równoległe” do trzeciego anioła.

Bóg wyznaczył poselstwom z Objawienia 14 ich miejsce w ciągu prorocत्व, a ich dzieło nie ma ustać aż do zakończenia historii tej ziemi. Pierwsze i drugie poselstwo anielskie wciąż są prawdą dla tego czasu i mają iść równoległe z tym, które następuje. Trzeci anioł donośnym głosem ogłasza swoje ostrzeżenie. "Po tych rzeczach," powiedział Jan, "ujrzałem innego anioła zstępującego z nieba, mającego wielką moc, a ziemia została rozjaśniona jego chwałą." W tym rozświetleniu złączone jest światło wszystkich trzech poselstw. The 1888 Materials, 803, 804.

Siostra White identyfikuje trzeciego anioła jako anioła z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia i stwierdza, że pierwszy i drugi anioł mają przebiegać równoległe z historią proroczą przedstawioną przez trzeciego anioła z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia. Tym samym zestawia zstąpienie pierwszego anioła 11 sierpnia 1840 roku z 11 września oraz wskazuje, że anioł z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia jest „trzecim aniołem”. Trzeci anioł jest ostatnim z trzech i jest typologicznie przedstawiony przez pierwszego, dlatego Siostra White informuje nas, że misja pierwszego anioła była identyczna z misją anioła z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia, gdyż misją obu aniołów było „oświecić ziemię swoją chwałą”.

„Siedem gromów” oznacza zarys wydarzeń w historii pierwszego i drugiego anioła, które zostaną powtórzone w historii trzeciego anioła. Natchnienie wskazało, że gdy zestawimy te historie „linia na linię”, zstąpienie pierwszego anioła w 1840 roku odpowiada Jego zstąpieniu 11 września. Wskazuje to na poselstwo próby, które musi być spożyte wraz z dwoma świadkami, i wiąże rozczarowanie z pierwszym kamieniem milowym.

„Siedem gromów” reprezentuje okres proroczy, który zaczyna się rozczarowaniem i kończy większym rozczarowaniem.

Gdy proroczą linię zstąpienia pierwszego anioła zestawimy z nadejściem drugiego anioła, powstaje "struktura prawdy". Prawdę definiuje się jako trzy etapy, przy czym pierwszy i ostatni są takie same, a środkowy etap reprezentuje bunt. Zestawienie pierwszych dwóch aniołów z tym wzorcem tworzy strukturę złożoną z pierwszego i drugiego anioła, która ilustruje trzeciego anioła z

osiemnastego rozdziału Apokalipsy, a trzeci anioł z osiemnastego rozdziału Apokalipsy jest połączeniem zarówno pierwszego, jak i drugiego anioła.

Trzeci anioł z osiemnastego rozdziału Objawienia składa się z dwóch głosów. Pierwszy głos wypełnił się, gdy 11 września runęły budynki Nowego Jorku, a drugi głos z czwartego wersetu to prawo niedzielne. W okresie od 11 września do prawa niedzielnego trzeci anioł z osiemnastego rozdziału Objawienia stanowi połączenie pierwszego i drugiego anioła. Skoro tak jest, użycie historii tych dwóch aniołów „linia po linii”, aby przedstawić historię trzeciego anioła z osiemnastego rozdziału Objawienia — to zestawienie pierwszego i drugiego anioła z pierwszym i drugim aniołem.

Dwaj aniołowie pojawiają się w momencie pierwszego rozczarowania i obaj są proroczco powiązani, a także obaj mają poselstwo próby w ręku anioła. Kolejnym kamieniem milowym przedstawionym w tej linii są tablice Habakuka, które są bezpośrednio związane z ręką Boga. W linii pierwszego anioła tablica z 1843 roku zostaje wydana w maju 1842 roku, a w linii drugiego anioła nie było tablicy. Tablica przestała obowiązywać wraz z przybyciem drugiego anioła. Kamieniem milowym tablic Habakuka w linii drugiego anioła jest zdjęcie ręki Bożej z błędu w obliczeniach tablicy z 1843 roku.

Jego ręka zakryła błąd w kamieniu milowym pierwszego anioła, a w linii drugiego anioła Jego ręka została zdjęta z tego samego kamienia milowego. A zatem kamień milowy tablic Habakuka w równoległych liniach pierwszego i drugiego anioła przedstawia dwa etapy. W pierwszym etapie Jego ręka zakrywa błąd, a pod koniec okresu kamienia milowego tablic Habakuka zdejmuje swoją rękę. Czas zwłoki rozpoczął się wraz z przyjściem drugiego anioła, a czas zwłoki kończy się stopniowo, poczynając od zdjęcia Jego ręki. Kamień milowy tablic Habakuka przedstawia okres czasu oznaczony ręką Chrystusa na początku i Jego ręką na końcu.

Przy pierwszym rozczarowaniu zaznaczone są dwie ręce i obie niosą poselstwo próby, które należy wziąć i zjeść. Następnie rozpoczyna się okres czasu proroczego, reprezentujący prawdy podstawowe; zaczyna się tym, że ręka Boga zakrywa, a kończy się tym, że Jego ręka odsłania. Następnym kamieniem milowym jest zjazd obozowy w Exeter, gdzie wołanie o północy oddziela i oczyszcza tych, którzy pragną podążać za ręką Chrystusa do Miejsca Najświętszego.

Kiedy Chrystus wszedł do Miejsca Najświętszego, podniósł swą rękę ku niebu i przysiągł, że czasu już nie będzie. Właśnie zapieczętował „siedem gromów”, które przedstawiają historię pierwszych dwóch aniołów, powtarzającą się w historii trzeciego. Zapieczętował „siedem gromów”, tak jak zapieczętował prorocтва Daniela w rozdziale dwunastym. W rozdziale dwunastym Daniela, przy pierwszym z trzech symbolicznych okresów czasu, Chrystus podnosi obie ręce ku niebu i ogłasza, że gdy rozproszenie ludu Bożego się zakończy, ci, którzy staną się „mężami budzącymi zdumienie”, zostaną oczyszczeni i podniesieni jako ofiara. Struktura pierwszego i drugiego anioła, którą obecnie rozważamy, symbolicznie ukazuje Bożą rękę na każdym kroku.

Gdy On zakrywa prawdę, powoduje to rozczarowanie, a gdy odsuwa swoją rękę, pojawia się światło, i to światło jest światłem poselstwa Wołania o Północy. Ciąg od pierwszego rozczarowania do wielkiego rozczarowania nosi podpis Alf i Omegi i jest przedstawiony w

strukturze prawdy. Początek przedstawia koniec, a kamień milowy pomiędzy dwoma rozczarowaniami ukazuje skutek zapieczętowania i odpieczętowania tablic Habakuka, co stanowi odpieczętowanie dawnych ścieżek z Księgi Jeremiasza, i stanowi fundament, na którym świątynia jest wznoszona przed ustawą niedzielną, gdy ukończona świątynia zostaje wywyższona ponad wszystkie góry. Środkowy kamień milowy w słowie prawdy oznacza bunt, a w historii przedstawionej przez ostateczne oddzielenie pszenicy od kłólu objawia się bunt głupich panien.

Bunt, przedstawiony przez kamień milowy związany z tablicami Habakuka, jest ukazany jako postępujący, ponieważ nie jest to pojedynczy kamień milowy, lecz okres o określonym początku i końcu, oznaczony Bożą ręką. Boża ręka pojawia się dwukrotnie przy pierwszym rozczarowaniu, ponieważ są tam dwaj aniołowie, którzy obaj mają poselstwo w swoich rękach. Następny kamień milowy buntu jest oznaczony Bożą ręką na początku i na końcu, więc w jego proroczych cechach również pojawiają się dwie ręce. Trzeci kamień milowy większego rozczarowania wskazuje Chrystusa wznoszącego swą rękę i przysięgającego na niebo, w tym samym fragmencie, w którym siedem gromów zostaje zapieczętowanych, jak zapieczętowano rozdział dwunasty Księgi Daniela. Właśnie w chwili, gdy anioł wyznacza koniec proroczej struktury pierwszych dwóch aniołów, które teraz rozważamy, kończy on stosowanie czasu proroczego i sytuuje się w równoległym fragmencie w Księdze Daniela, gdzie nie wznosi swej ręki, lecz obie ręce.

W dwunastym rozdziale Księgi Daniela znajdują się trzy okresy prorocze, które zostają odpieczętowane w czasach ostatecznych, bo to właśnie spotyka lud Boży w ostatecznych dniach. Pierwszą rzeczą wspomnianą w ostatnim, kulminacyjnym widzeniu Daniela było to, że Daniel, który reprezentuje resztkę ludu Bożego, rozumiał zarówno sprawę, jak i widzenie. Ostatnią rzeczą zapisaną przez Daniela jest to, jak wzrost poznania został wykorzystany przez Lwa z pokolenia Judy, aby doprowadzić do ostatecznego przebudzenia i reformacji wśród ludu Bożego, określanego jako ci, którzy rozumieją. On dokonuje zapieczętowania swojego ludu przez odpieczętowanie "siedmiu gromów" Apokalipsy w powiązaniu z odpieczętowaniem "trzech okresów" z dwunastego rozdziału Daniela.

Gdy Jezus wskazuje, że pod koniec trzech i pół proroczego dnia rozproszenia mocy ludu Bożego wszystkie „cuda” dobiegną końca — wskazuje lipiec 2023 roku, kiedy dobiegło końca trzy i pół dnia śmierci na ulicach z jedenastego rozdziału Objawienia. Teraz cuda miały dobiec końca przed prawem niedzielnym. Oznaczył lipiec 2023 roku, podnosząc nie jedną, lecz obie ręce. W ten sposób wyznaczał koniec czasu zwłoki, tak jak wtedy, gdy zdjął swoją rękę z błędu w historii millerystów. Pierwsze rozczarowanie nastąpiło 18 lipca 2020 roku, na wzór pierwszego rozczarowania millerystów, i zaczął się czas zwłoki, który trwał aż do chwili, gdy w lipcu 2023 roku wyciągnął swoją rękę po raz drugi, aby zgromadzić swoją resztkę.

Pierwsze rozczarowanie jest przedstawione jako Boża ręka zakrywająca błąd, którym dla Millerystów było wskazanie roku 1843 zamiast 22 października 1844 r. To rozczarowanie jest przedstawione w wersecie dwunastego rozdziału dwunastego. Pierwsze rozczarowanie jest przedstawione jako Jego ręka zakrywająca błąd i zostało zilustrowane przez Millerystów, którzy doświadczyli pierwszego rozczarowania. Słowo w wersecie dwunastym brzmi „cometh”. Błogosławiony, kto oczekuje, i kto „cometh” do 1335; błogosławiony, kto „cometh” do

rozczarowania z 19 kwietnia 1844 r. Słowo tłumaczone jako „cometh” znaczy „dotknąć”. Milleriści doświadczyli swego pierwszego rozczarowania, gdy rok 1843 dotknął roku 1844. Dwunasty werset dwunastego rozdziału Daniela wskazuje na pierwsze rozczarowanie zarówno z 19 kwietnia 1844 r., lecz jeszcze bardziej bezpośrednio na pierwsze rozczarowanie z 18 lipca 2020 r.

Pierwszy i ostatni okres proroczy spośród trzech okresów, które zostają odpieczętowane w czasie końca, gdy wzrasta poznanie i dokonuje się ostateczne oddzielenie pszenicy od kłkolu, co wskazuje na odpieczętowanie proroczego światła, które pieczętuje sto czterdzieści cztery tysiące, są tym samym okresem proroczym.

Pierwszy okres w wersecie siódmym jest zakończeniem rozproszenia okresu trzech i pół dnia z jedenastego rozdziału Objawienia w lipcu 2023 roku, a okres w wersecie dwunastym jest początkiem tego samego rozproszenia 18 lipca 2020 roku. Alfa i Omega określił historię siedmiu gromów w rozdziale dwunastym Daniela jako historię, która zaczyna się od rozczarowania 18 lipca 2020 roku i kończy trzy i pół symbolicznego dnia później, w lipcu 2023 roku. Równie istotne jest, że gdy Alfa i Omega określił początek i koniec ostatecznego czasu zwłoki, podniósł nie jedną, lecz obie swoje ręce ku niebu i przysięgł na Tego, który żyje na wieki wieków.

Syn Boży, który jest Synem Człowieczym, składa przysięgę z Ojcem, właśnie tam, gdzie zaczęła się kulminacja dziejów ludu przymierza Bożego, gdy Chrystus po raz pierwszy powołał Abrahama, składając obietnicę, a następnie potwierdził tę obietnicę przysięgą. Zdejmij buty, stoisz na ziemi świętej!

Środkowa litera trzech proroczych okresów jest niczym innym jak wypełnieniem omega proroctwa czasowego przymierza Abrahama i Pawła o 430 latach, jak przedstawiono w 1290 wersetu jedenastego. Werset odczytany w rozumieniu milleryckim identyfikował trzydziestoletni okres przygotowania dla papieżstwa, a następnie 1260 lat następujących po nim papieskich prześladowań. 430 lat Abrahama przedstawia niewolę i wybawienie w określonym narodzie, w powiązaniu z pierwszymi trzydziestoma latami, które przedstawiają wejście Pana w przymierze z Abramem. Trzydziestoletnie przygotowanie dla kapłanów rozpoczęło się w 1989 roku, w czasie końca, a trzydzieści lat kończy się przy prawie niedzielnym, kiedy werset wskazuje, że ohyda spustoszenia zostanie ustanowiona, a następnie będzie prześladować lud Boży przez 1260 symbolicznych lat, zgodnych z 42 symbolicznymi miesiącami Jana w trzynastym rozdziale Objawienia.

Ruch reformacyjny stu czterdziestu czterech tysięcy rozpoczął się w 1989 roku, gdy Pan rozpoczął swoje dzieło przygotowania kapłaństwa do służby podczas kryzysu o północy, rozpoczynającego się wraz z ustawą niedzielą. Alfa i Omega stał na wodach Hiddekelu i podniósł obie swoje ręce ku niebu, przysięgając, że gdy dopełni się rozproszenie od 18 lipca 2020 aż do lipca 2023, cuda związane z dziełem Chrystusa łączenia Jego Boskości z człowieczeństwem zostaną ukończone.

To ta sama zapowiedź z rozdziału dziesiątego, w ramach siedmiu gromów, gdyż On nie tylko tam zakończył zastosowanie czasu proroczego, lecz także wskazał, że w dniach brzmienia siódmej trąby tajemnica Boga dopełni się. Równoległy fragment w dwunastym rozdziale Daniela wskazuje, że gdy rozproszenie zakończyło się w lipcu 2023 roku, zapieczętowanie ludu Bożego zostanie

dopełnione, co zostało przedstawione przez brzmienie siódmej trąby, które zbiegło się z podniesieniem ręki przez Chrystusa i złożeniem przysięgi w obu równoległych fragmentach.

Pierwszy i ostatni okres proroczy potrójnego przesłania z dwunastego rozdziału Księgi Daniela mają charakter alfy i omegi. Pierwszy okres z wersetu siódmego wskazuje koniec tego samego okresu, którego początek wyznacza werset dwunasty. Pomiędzy wersetami siódmym a dwunastym przedstawiona jest historia czasu końca od roku 1989 aż do zamknięcia czasu łaski. Pośrodku okresu alfa w wersecie siódmym i historii omega w wersecie dwunastym przedstawiony jest ostateczny bunt ludzkości — od prawa niedzielnego aż do chwili, gdy Michał powstanie — i jest on ukazany właśnie w tym rozdziale, w którym Michał powstaje.

Bunt okresu środkowego jest przede wszystkim zewnętrzną historią buntu, ale pierwsze trzydzieści lat to wewnętrzna historia przygotowań kapłanów, którzy znajdują się w bezpośredniej konfrontacji z siłami zewnętrznymi reprezentowanymi w następującym okresie 1260.

Środkowy okres przedstawia bunt trzynastej litery alfabetu hebrajskiego i łączy się z tym, co wewnętrzne, ukazując ostateczną bitwę wielkiego konfliktu na planecie Ziemia, podczas gdy okres próby się przeciąga. Jego połączenie elementu zewnętrznego i wewnętrznego jest także przesłaniem ostatniego widzenia Daniela, reprezentowanego przez rzekę Hiddekel oraz trzy rozdziały, które również noszą znak Alfę i Omegi i są zbudowane na strukturze prawdy. Pierwszy i ostatni rozdział poruszają kwestię zapieczętowania ludu Bożego, przedstawionego jako gwiazdy świecące na wieki. Środkowy rozdział buntu identyfikuje tę samą historię, przedstawioną w wersecie jedenastym, w którym mowa o 1290 latach, który jest środkowym wersem w tej samej strukturze.

Gdy Chrystus posługuje się swoją ręką w obrębie struktury proroczej, symbolizuje to wiele prawd, ale także drogę, którą prowadzi swój lud. Objawienie Jezusa Chrystusa zaczęło odpieczętowywać w lipcu 2023 roku. To odpieczętowanie obejmuje odpieczętowanie siedmiu gromów oraz poselstwa z rozdziału dwunastego Księgi Daniela. Odpieczętowanie dokonuje się w ukrytej historii wersetu czterdziestego, która rozpoczęła się w 1989 roku i kończy się na ustawie niedzielnej. W tej historii lud Boży zostanie zapieczętowany, a zapieczętowanie następuje przez wylanie Ducha Świętego. Ostateczne wylanie Ducha Świętego jest wskazane w ósmym rozdziale Apokalipsy, gdzie jest przedstawione jako siódma, a więc ostatnia pieczęć. Lew z pokolenia Judy zwyciężył w piątym rozdziale, aby otworzyć księgę zapieczętowaną siedmioma pieczęciami.

Szósta pieczęć na końcu szóstego rozdziału postawiła pytanie, kto zdoła się ostać w czasie, gdy nie ma już pośrednictwa w sprawie grzechu.

Nastał bowiem wielki dzień jego gniewu; któż zdoła się ostać? Objawienie 6:17.

Następny rozdział, albo, można powiedzieć, następny werset, przedstawia opieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy oraz wielki tłum, który zostaje zgromadzony w Królestwie Bożym podczas kryzysu prawa niedzielnego. Sto czterdzieści cztery tysiące są odpowiedzią na pytanie szóstej pieczęci. Po ich przedstawieniu w rozdziale siódmym rozdział ósmy wskazuje na zdjęcie siódmej, ostatniej pieczęci.

A gdy otworzył siódmą pieczęć, w niebie zapanowała cisza przez około pół godziny. I ujrzałem siedmiu aniołów, którzy stali przed Bogiem; i dano im siedem trąb. I przyszedł inny anioł i stanął przy ołtarzu, mając złotą kadzielnicę; i dano mu wiele kadzidła, aby złożył je wraz z modlitwami wszystkich świętych na złotym ołtarzu, który był przed tronem. A dym kadzidła, wraz z modlitwami świętych, wzniósł się przed Bogiem z ręki anioła.

I anioł wziął kadzielnicę, napełnił ją ogniem z ołtarza i rzucił ją na ziemię: i rozległy się głosy, i gromy, i błyskawice, i trzęsienie ziemi. Objawienie 8:1-5.

„Ogień”, przedstawiony w szóstym rozdziale Księgi Izajasza jako „węgiel”, który siostra White identyfikuje jako symbol oczyszczenia, zostaje wzięty z ołtarza i rzucony na ziemię. „Ogień” z nieba w dniu Pięćdziesiątnicy został przedstawiony jako języki „ognia”. „Ogień” jest tym, czego Posłaniec Przymierza używa, aby oczyścić synów Lewiego.

'Którego wiejadło jest w Jego ręku, i On dokładnie oczyści swoje klepisko, i zbierze swoją pszenicę do spichlerza.' Mateusza 3:12. To był jeden z okresów oczyszczania. Słowami prawdy plewy były oddzielane od pszenicy. Ponieważ byli zbyt pyszni i sprawiedliwi we własnych oczach, by przyjąć upomnienie, zbyt przywiązani do świata, by przyjąć życie w pokorze, wielu odwróciło się od Jezusa. Wielu nadal postępuje tak samo. Dziś dusze są doświadczane tak, jak doświadczani byli tamci uczniowie w synagodze w Kafarnaum. Gdy prawda trafia do serca, widzą, że ich życie nie jest zgodne z wolą Bożą. Dostrzegają potrzebę całkowitej zmiany w sobie; lecz nie są skłonni podjąć dzieła samozaparcia. Dlatego gniewają się, gdy ich grzechy zostają ujawnione. Odchodzą urażeni, tak jak uczniowie opuścili Jezusa, szemrzając: 'Twarda to mowa; któż jej może słuchać?' Pragnienie wieków, 392.

Na ofiarę Eliasza zstąpił ogień, podobnie jak na ofiarę Gedeona złożoną aniołowi. „Ogniem” oczyszczenia jest Słowo Boże, bo uświęcenie dokonuje się przez Jego Słowo. „Ogień”, który zostaje zesłany na ziemię, gdy zostaje zdjęta siódma pieczęć, oznacza udzielenie mocy proroczemu przesłaniu, które zostaje odpieczętowane w dniach ostatecznych, podczas rozbrzmiewania siódmej trąby, w czasie ostatecznego i doskonałego wypełnienia wydarzeń przedstawionych przez siedem gromów i potwierdzonych przez trzy prorocze okresy z dwunastego rozdziału Księgi Daniela, które były zapieczętowane aż do dni ostatecznych.

Objawienie Jezusa Chrystusa, które zostaje rozpieczętowane tuż przed zakończeniem okresu próby dla ludzkości, obejmuje rozpieczętowanie siedmiu gromów, zdjęcie siódmej pieczęci, rozpieczętowanie dwunastego rozdziału Księgi Daniela oraz rozpieczętowanie ukrytej historii zawartej w wersecie czterdziestym jedenastego rozdziału Księgi Daniela, tej właśnie historii, w której anioł zapytał męża odzianego w lnianą szatę, jaki będzie koniec tych cudów.

Mąż odziany w lnianą szatę odpowiedział i rzekł: "Kiedy dojdiesz do końca czasu zwłoki w lipcu 2023 roku, dotrzesz do historii zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy."

Powiedział też, że po upływie trzech i pół symbolicznego dnia z jedenastego rozdziału Apokalipsy prorocze poselstwo z Księgi Daniela zostałoby odpieczętowane, co ilustruje czas końca w roku 1798. Prawda, która zostałaby wówczas odpieczętowana, po upływie trzech i pół symbolicznego dnia, byłaby zawarta właśnie w dziewięciu wersetach Księgi Daniela, które identyfikują i definiują

zapieczętowanie i odpieczętowanie Księgi Daniela.

Do tych kwestii wrócimy w następnym artykule.

Kiedy Chrystus przyszedł na tę ziemię, tradycje przekazywane z pokolenia na pokolenie oraz ludzka interpretacja Pisma Świętego skryły przed ludźmi prawdę, jaka jest w Jezusie. Prawda została pogrzebana pod zwałem tradycji. Duchowy sens świętych ksiąg został utracony, gdyż w swojej niewierze ludzie zamknęli drzwi niebiańskiego skarbcza. Ciemność okryła ziemię, a gęsty mrok ludy. Prawda spoglądała z nieba na ziemię, lecz nigdzie nie objawiało się boskie piętno. Mrok jak całun śmierci spowił ziemię.

"Ale Lew z pokolenia Judy zwyciężył. Otworzył pieczęć, która zamykała księgę Bożej nauki. Światu pozwolono spojrzeć na czystą, niezafałszowaną prawdę. Sama Prawda zstąpiła, by rozproszyć mrok i przeciwdziałać błędowi. Z nieba został posłany Nauczyciel ze światłem, które miało oświecić każdego człowieka, który na świat przychodzi. Byli mężczyźni i kobiety, którzy gorliwie poszukiwali wiedzy, pewnego słowa proroctwa, a gdy ono przyszło, było jak światło świecące w ciemnym miejscu." Spalding Magan, 58.

"Uczeni w Piśmie i faryzeusze twierdzili, że objaśniają Pisma, lecz objaśniali je zgodnie z własnymi poglądami i tradycjami. Ich zwyczaje i zasady stawały się coraz bardziej wymagające. W sensie duchowym święte Słowo stało się dla ludzi jak zapieczętowana księga, zamknięta dla ich zrozumienia." Signs of the Times, 17 maja 1905.